

## מסורת הש"ס

[illegible]

## תורה אור השלם

1. ואיש אשר יגע  
במשכבו יכבס בגדיו ורחץ  
במים וטמא עד הערב:  
ויקרא טו ה
2. ואם שוכב יושב איש  
אתה ותהי נדתה עליו  
וטמא שבעת ימים וכל  
המשכב אשר יושב עליו  
וטמא:

## הגהות הב"ח

(א) גבו' צמאי עסקינן דחזאי.  
נ"ב עיין צמזיר דף טז:

## הגהות מהר"ב

**רנשבורג**  
[א] תוד"ה סופרתו למנין ו'  
וא"ת הא דאמר ר' יוסי כז"ל:

## מוסף רש"י

רואה היתה וסותרת.  
משום ראייה טמיה קרא, או  
משום נוגעת שזכבת זרע,  
דעד השתא הויא נגיעת בית  
הסתרים ולא הויא טמאה  
אלא ביום תשמיש ומגורת  
הכחוש וכי פלטה נגעה לזרעי  
ומטמיה (לקמן חב.).

תום' הרא"ש

מאי תחתיו אילנות תחתיו  
 דרבנן מאי שמיא יגע  
 במשכבכוש נפקא אליו כל  
 הנוגע בכל אשר חלה  
 ויהיה תחתיו טמא נתקן  
 הכותב טמאמה אמר  
 ר' יוחנן ופי' מדרבתי בכל אשר  
 יהיה תחתיו טמא ונתרשע  
 יכבש בניו ואלו  
 ערבריהו ויגמולו כל הנוגע  
 בכל אשר חלה תחתיו  
 ונתרשע אהם כיבש בניו  
 ואפסקיהו שיטמא ממלך  
 יהיה שיטמא אל האדם  
 ויבדקו יגעו אל האדם  
 ומשקין וכספיהם נתבם מאי  
 ויהי נישא ופי' חתונה  
 ותנינא חתובי וכתב ר"י  
 חתונה נישא חתובי  
 בעיני שדה פי' משובש  
 וכתובשבה כתב דה"ל וכתב  
 כל הנוגע בכל אשר חלה  
 תחתיו טמא דע הערב  
 ונתרשע נמי שמיא ומאי  
 ויהי נישא חתובי ונתרשע  
 נתקן הכותב כ  
 חתובי הנוגע בכל אשר  
 יהיה תחתיו דוב בא הכותב  
 ויבדקו על המרכב שיטמא

**אֵילִימָא תַּחֲסִיּוֹ דּוּב:** דְּהוּא מִדְּרַס הַזֶּב: וּמֵאֵי נִיהוּ נִישָׁא. בְּגַד הַנִּישָׁא  
עַל הַזֶּב. מֵאֵי טַעמָא וְהַנּוּשָׁא וְהַנִּישָׁא כְּתִיב לֹא יִדְעֻנָּה מֵאֵי הִיא  
וְנִרְאָה בְּעֵינֵי שְׂהוּא פִי' מִשּׁוּבָשׁ: נִסְקוּ הַכֹּסֵף מִטּוּמְאָה חֲמוּרָה.

בגדיו ומדלג ערביהו ונכתבו וכל  
הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו והנושא  
יבסם בגדיו ואפסקיהו ביטמא  
ומכלל דהאי יטמא לאו בלחם ובגדים  
קמייירי אלא באוכלין ומשקין והנושא  
אלא אותם נדרש בתורת הכהנים לנזא  
ומסבדו ומושב של זו: אימא. להכי  
אפסקיהו קרא דלא יטמא אדם  
לנזמא בגדים שעליו להכי כתב יטמא  
לחודיה טמא או אם נגעו  
יהו בגדים טמאים ולא הוא:  
עלה לרגלה. יעלה נפסה. כגון בא  
עלה בשעי שלה יטבול בלי עמרת  
במותה: ו' ימים. ואפלו בל עולה  
שביעי: מה היא מטמאה אדם.

ל' ימים ומה ת"ל ו  
לא יטמא אדם וכלי  
עליו מה היא יטמא  
הוא מטמא אדם וכל  
יעושה משכב ומוש  
בגדים אף הוא עושה  
אדם לטמא בגדים ו  
ישכב עליו יטמא ש  
אשר ישכב עליו יטמא  
אשר וגו' נתקן הכ  
והביאו לירי טומאה  
מטמא אלא אוכלין ו  
אימא נתקן הכתוב מ  
לטומאה קלה דלא  
בגדים אבל אדם וכל  
אסי יטמא טומאה ק  
נתתה עליו כלל וכל  
ופרט אין בכלל אל  
ומושב אין מידי א  
יטמא ז' ימים מפסי  
המורחקין זה מזה ו  
זה מזה אין דנין אות  
לעולם דנין וכל ריבוי  
יעקב אימא כהיא מה

וְהָיָה כִּי יִרְאֶה אֶת הָאֵלֹהִים וְיָמָּה וְיָמָּה  
 לְחֹמְרָא אָפָּה הוּא לֹא  
 לְמִשְׁכְּבוֹ לְמִמָּא אֲדָם  
 אִם אִמֵּר רַבָּא עֲלֵיו לֵהֲרֹא  
 בּוֹעֲלֵי נְדוּת נִינְהוּ אִם  
 דָּם וְכוּ': תְּנִיא אֲר"י  
 לְהֵן אֵלָא שְׂרִיאוּת ד'  
 שְׂפֹסֶקֶת בּוֹ סוֹפְרִית  
 וְאֵנָּה נִמְי נִיסְפִּירָה ו'  
 שְׂכַבְתָּ זֶרַע דְּסִתְרָה ב'  
 דְּחֹזַי כְּפִלְגָּא דִּיּוֹמָא  
 הַחֲמָה וְלִיקוּם וְלִימָא  
 אִין עַל כְּרַחֲךָ שְׂכַבְתָּ  
 חֲמָא פּוֹלְטָת שְׂכַבְתָּ

לאחר ז' ימי הגדה והוא זכה ופוסקת צאמנע היום סופרת אומר קלת  
לדענין נקיים מקלת היום ככולו זכ שפסק והחיל לפסור וראה קרי וקי  
ממקלת היום ככולו מאי קוטר הא אירא קלת היום לבא : אי דחויי צנאנא  
פולוט. בנור כחוב הוב סומאה קלה ומשקי וכן חתונה ופולטה מהו שפסק  
טמא בגדים כרמסים ביה קרא והנושא אותם יכבס בגדיי וקאי אכל האמור בענין זכ  
כבד בולן טמאין במשא את האדם לטמא בגדים והבא דרשנין דהאי תרביח והנושא חסר  
ישול של זכ דקאי אירושיה דקרא רבתי ביה יטמא עד הערב טומאה קלה ונתקין הכתוב  
ל' הונג בענין הוב סומאה קלה לטמא ואוליין ומשקי וכן חתונה ופולטה מהו שפסק  
קאי ולא אטומאה דסיפא דטומאה דסיפא כתיב ביה אותם וגיב יגשאל לא שייך אותם  
בין נושא ודרישא במסורת אירושיה דקרא עד גירס' חספ' שכתוב כתי' מאי חתונה חתונה  
משכבכו בנור חספ' דקרא לא קרא לא במשכב כתיב אלא במרכב כתיב חתונה חתונה  
ועוד

# בנות כותים פרק רביעי גדה

**וְהַנֶּשֶׁא** בתיב. חסר וי"ו. תימה דצמסורת הוא מלל מיהו מלין  
שהמסורת הוא חולק על הש"ס צמסכת שבת (דף נה)  
בב"י עלי מעצרים כתיב וצמקראות שלנו כתיב מעצרים מלא:  
**מָה** היא משמאה אדם וכלי' חרם. משום דבשמותפין (ד"ב ט) גבי  
נושא נבלה ומדמל' א"ע"י דמטמא

שאר בגדים שעליו אינו מטמא אדם  
וכלי חרס לכן נקטינו הכא:  
בבב ופרט המרוחקין זה מזה.  
מפורט בס' החובל (ד"ק פס).  
א"ר מאיר וכו' לרבי יוסט.

הכתוב  
טוֹמָאָה קָלָה לְזִכּוֹר  
אוֹכְלֵינִי וּמִשְׁקֵינִי אִמְרֵי  
חֲמוּרָה דְּלֹא מִטְמֵא  
כָּל אָדָם אוֹ בְּגָדִים  
טוֹמָאָה קָלָה מִשְׁמַע  
דְּאָמְרֵי צַדִּיק כִּי הוּא  
יִרְדֵּה לְשִׁטָּה עֲקִיבָא בְּזַן מִהֲלָלָל  
וְיִזְמַח דְּסִיּוּן יִפְרֹשׁ דְּסִיּוּן הִסְכָּא  
לְזֹא יִרְוּן מִמֶּנּוּ כִּי הֵיכָא דְּלַעֲיִל אֵלֶּא  
דִּיהֵא מִמֶּנּוּ וְכֹן לְעֲקִיבָא מִטְמֵא  
כּוֹמֵת דְּסִיּוּן דִּיהֵא מִמֶּנּוּ יִרְוּן שְׂהוּא  
טַמֵּא וְלַעֲיִל פִּי בְּצִיָּא:

מִנֶּהן דְּהִנֵּה<sup>1</sup> וְתִהְיֶה<sup>2</sup>  
לְרִגְלָהּ ת"ל<sup>3</sup> יִטְמָא  
גִּתָּהּ עָלָיו שִׁיבֹל  
דָּם ת"ל וְתִהְיֶה גִּתָּהּ  
אֲדָם וְכָלִי חֶרֶם יֶאֱפֹךְ  
חֶרֶם אִי מָה הָיָא  
לְטִמְאָא אֲדָם לְטִמְאָא  
לְמִשְׁכָּב וּמוֹשָׁב לְטִמְאָא  
וְכָל הַמִּשְׁכָּב אֲשֶׁר  
בָּהּ ת"ל וְכָל הַמִּשְׁכָּב  
מִזֶּה ת"ל וְכָל הַמִּשְׁכָּב  
בְּכָל מִטְוֵמָאָה חֲמוּרָה  
לֵאמֹר לָךְ שְׂאִינוּ  
עֲקִין פִּרְיֶךָ רַב אַחֲאִי  
מֵאָה חֲמוּרָה וְהִבִּיאוּ  
יִטְמָא אֲדָם לְטִמְוִי  
דָּם לִיטְמָא אֲמַר רַב  
זוֹ מִשְׁמַע אִימָא וְתִהְיֶה  
הַמִּשְׁכָּב פֶּרֶט כָּלִל  
מָה שֶׁבִּפְרֵט מִשְׁכָּב  
יֵנָא לֹא אֲמַר אֲבִי  
זַעֲנִין הוּי כָּלִל וּפֶרֶט  
כָּלִל וּפֶרֶט הַמְרוּחָקִין  
כָּלִל וּפֶרֶט רַבָּא אֲמַר  
הוּא מִתְקִיף לֵה רַבִּי  
יֵא לֹא חִלְקָת בֵּה בִין  
אֲדָם וְלְטִמְאָא בְּגִדִּים  
תַּחלֹּק בֵּין מִנְעוּ  
לְטִמְאָה רִדְדִי הַבֵּלָה

יָנוּ מוֹשְׁמֵ: מִפְּנֵי שֶׁהָ בּוֹעֵלִי נְדוּת וְכוּ'; אִמּוֹ כּוֹלֵהוּ  
יִצְחָק מִגְדֹּלָאָה <sup>(5)</sup> בְּנִשְׁאוֹתָיו שָׁנוּ: וְהָן יִישְׁבּוֹת עַל  
אִם הָן יִישְׁבּוֹת עַל כָּל דָּם וְדָם תִּקְנָה גְּדוּלָּה הִיא  
אֲדוּם וּמִשְׁלִימוֹת אוֹתוֹ לָדָם יִרוֹק דְּבַר אַחֵר <sup>(6)</sup> יוֹם  
לִמְנִין שְׁבַעָה מִתְקִיף לָהּ רִמִּי בֵּר חֲמָא וְתִסְפְּרֵנוּ  
יִימָא לֵן <sup>(7)</sup> מִקְצֵת הַיּוֹם כְּכוֹלוֹ אִמְרָ רִבָּא אִם כֵּן  
בָּהּ הִיכִי מִשְׁכַּחַת לָהּ וְהָא מִקְצֵת הַיּוֹם כְּכוֹלוֹ אִי  
הָ"נָּה חֲכָא בְּמֵאֵי עֲסֻקִּין <sup>(8)</sup> דְּחֻזָּאֵי סְמוּךְ לִשְׁקִיעַת  
יָהּ לִקְרָא כִּי כְּתִיבָא סְמוּךְ לִשְׁקִיעַת הַחֲמָה כְּתִיבָא  
לִקְרָא דְּאִיהוּ דְּחִיק וּמוֹקִי אֲנַפְשִׁיהּ בְּעֵי רִמִּי בֵּר  
זֶרַע מְהוּ שְׁתַּסְתּוֹר בּוֹיבָה יְרוּאָה הִיתָה וְסוֹתֶרֶת  
אִי

שַׁעַד הָעֶרֶב לַמִּנּוּחַ נִקְיִים שְׂצָדָה נִקְיִים וְאֵין נִקְיִים שְׂלֹמִים בְּצִמְחָה לְזֹהֵר: א"י.  
דְּסוּתֵר אֲזִוּוּ הַיּוֹם וְתוֹ לֹא הִתְפַּלֵּט בְּשִׁמְעָתָא קִמְיִיתָא (לְעִיל דָּף כג.) וְאִי  
וּמֹאֵר כ'ו'. קוֹשִׁיא הִיא. וּמִשְׁנֵי וְלִימָא לִיה לְקִרָא כ'ו' בְּתַמְיָה: וְקֹא מֵהֲדֵר  
מִתְקַלָּה הַיּוֹם כְּכֹלוֹ אִיהוּ דְּחִין וּמוֹקִים אֲנַפְסִיָּה בְּסֻמּוֹן לְשִׁקִּיעַת הַחֲמָה:  
דְּפֻלְגֵּת טַמְחָה מִשּׁוֹם רֹאהִי הִיא וְסִמְרָה: [שַׁחַם פ].

עין משפט  
נר מצוה

זר א מיי פ"ו מהלכות  
 מטמאי משכב ומושב  
 הלכה ג:  
 מזו ב מיי שם פ"א הלכה א:  
 י"ו ג מיי שם פ"ג הלכה א:  
 י"ד ד מיי שם פ"ג הלכה א:  
 י"ב ה מיי שם פ"ג הלכה ב:  
 כ ו טו"ע י"ד ס' קל'  
 סעיף א:  
 כא ז מיי פ"ו מהלכות  
 אסורי ביאה הלכה טז  
 וטו"ע שם סעיף י"א:

תוס' הרא"ש (המשך)

[illegible]